

Серенада

Джозуе Кардуччі

Говорять зорі, пливучи над морем:
"Не спи, вродлива Люно, подивися:
Мандруємо ми світовим простором,
Вродлива Люно, вище підведися!
Ми спинимося, де мала кімната,
Сестра лежить там наша, сном поійнята
Сестру смагляву, що сіяє юно,
Нам чарівник украв, о мати Люно!"

З горбів озвались пінії високі
І край потоку вільхи тихolistі:
"О зорі мандрівні і ясноокі,
Які пусті розносите ви вісті!
Вона з'явилась нам, як німфа, в травні,
Де стрункостанний лавр і буки славні,
І буде місце те повік привітне:
Там соловій співає, роза квітне".

І затопають білі зорі в море,
І гори, і долини — все німіє.
Немов кімната, де печаль і горе
Заснули людські, вся земля темніє.
Яка коротка ніч, моя прекрасна!
Уже щебече в лісі птиця щасна.
Балкон твій білить майове світання,
Душі твоїй бринить його вітання!